

ծիեն կ'իջներ՝ տեսաւ որ նոքա զուարթ եւ ուրախ կը խօսին մարդու մը հետ, զօր կը հրաւիրէին երթալ իրենց հետ ընթերելու, եւ մէկն ուրախութեամբ արբած

— Սուրբ Խաչ վկայ, որ քեզ հոստից յունայ չեմ թող տար, կ'ըսէր, դու մարտիրոս, դու խոստովանող ես Գագրիկ, դու առաջինն ես, որ կը տե՛սնեմ այդ անիծեալ աւազակաց ձեռքէն աստծով ազատ եալ, երթանք ընթերենք, մեր Չաւեն եղբայր իշխանին հետ անշուշտ կընթրէ այս գիշեր, երթանք, Մշոյ գիտուն զուարթանանք:

— Տղա՛ք, զիս թողէք, իմ իշխանիկս ինձ կսպասէ, ես՝ փառք տուի աստուծոյ, զաւակացս, ընտանեացս ողջ-առողջ ըլլալուն լուրը ձեզմէ իմանալով. բայց այն պատուական տղուն ինչպէ՞ս համարձակիմ, ի՞նչ բերնով ըսեմ թէ քու մայրդ, քոյրդ մեռեր են, մէկ փոքրիկ տղեկ մը միայն ազատեր է:

Ձիւնը, որ հեգիկ եւ խոշոր կ'ուզար նոյն միջոցին՝ վարագոյր մը եղած ծածկած էր Չաւեն եւ իւր ձին այս մարդկանց աչքէն, օտարականին խօսքերը Չաւենի բոլոր ուշը զարթուցին եւ, առանք երկար խորհրդածութեան՝ սիրտը տրոփելով՝ ձեռքը նորա ուսին վրայ դնելով եւ բռնելով իբրեւ թէ չի փախչի, իւր հայրական ձայնով ըսաւ.

— Ռդեա՛կ, զրուցէ՛, ո՞վ է քու իշխանիկն, պատուական տղան, որուն չես համարձակիր ըսելու թէ մայրը, քոյրը մեռեր են եւ փոքրիկ տղեկ մը միայն մնացեր է: Չրուցէ՛, ո՞վ է:

Իսկ Գագրիկ շփոթած՝ դարձաւ եւ Կանչելով Չաւեն ձեռքը պագաւ. իսկ սա առանց միտ դնելու այն յարգանաց, որ ամէն հայ երիտասարդ սովոր է մատուցանել ծերութեան՝

— Չրուցէ՛, որդեակ, զրուցէ՛ այդ իշխանիդ անունը,— կրկնեց հրամայաբար:

— Գրիգոր Մամիկոնեան:

— Ո՞ւր է, ո՞ւր, այն զրուցէ՛:

— Վերը՝ հիւրանոցի սենեակը:

— Տէ՛, քալէ ցոյց տուր: